

Plnomocné odpustky přivlastnitelné věrným zemřelým

(výťah z Dekretu)

Vzhledem k pandemii nemoci covid-19, Apoštolská Penitenciérie na pokyn Svatého otce Františka, s úmyslem vyhnout se shromážděním lidí, která byla u některých národů a na některých územích zakázána nebo se aspoň nedoporučují, je letos možnost získat odpustky prodloužená na celý měsíc listopad; mění se podmínky a zbožné skutky, aby byl křesťanský lid v bezpečí, rozhodla že:

a) plnomocný odpustek v případě těch, kdo zbožně navštíví hřbitov a pomodlí se, byť jen vnitřně, za zesnulé, spojený obvykle jen s jednotlivými osmi dny od 1. do 8. listopadu, může být pro užitek věřících přenesen na dalších až osm dnů v rámci měsíce listopadu, které nemusejí následovat bezprostředně za sebou – jednotliví věřící si mohou tyto dny svobodně vybrat.

b) plnomocný odpustek spojený se Vzpomínkou na všechny věrné zemřelé 2. listopadu může být v případě těch, kdo zbožně navštíví kostel nebo kapli a tam se pomodlí Otče náš a Věřím, přenesen nejen na předcházející či následující neděle nebo na slavnost Všech svatých, ale i na jiný den v rámci měsíce listopadu – jednotliví věřící si mohou tento den svobodně vybrat.

Lidé staří, nemocní a všichni, kdo z vážného důvodu nemohou vycházet z domu, např. na základě zákazů, aby se

věřící na posvátných místech neshromažďovali ve větším počtu, budou plnomocného odpustku moci dosáhnout – za podmínky, že se v duchu připojí k těm, kteří výše zmíněné zbožné návštěvy vykonají, zřeknou se jakéhokoliv hříchu a mají úmysl splnit, jakmile to bude možné, tři obvyklé podmínky (svátostné vyznání hříchů, přijetí eucharistie a modlitba na úmysl nejvyššího pontifika) –, když se před jakýmkoliv zobrazením našeho Pána Ježíše Krista nebo blahoslavené Panny Marie zbožně pomodlí modlitby za zemřelé (např. ranní chvály a nešpory oficia za zemřelé, růženec, korunku Božího milosrdenství a další modlitby za zemřelé, které jsou věřícím velmi drahé), nebo budou číst evangelní úryvek z liturgie za zemřelé jako duchovní četbu, nebo vykonají skutek milosrdenství a obětují přítomnému Bohu bolesti nebo nesnáze svého života.

Tento dekret bude platit po celý měsíc listopad. Jakákoliv ustanovení, která jsou s tímto v rozporu, nejsou na překážku.

V Římě, dne 22.10.2020

Mauro kardinál Piacenza *velký penitenciář*,

Krzysztof Nykiel *regent* [N. 791/20/I]

Misijní kalendáře

Na faře mám k dispozici několik posledních Misijních kalendářů na rok 2021 za dobrovolnou cenu 150 či 300 Kč.

Neváhejte! Zakoupením pěkného stolního kalendáře podpoříte Papežská misijní díla.
P. Marek

NOVINY FARNÍ RODINY

32. Neděle v mezidobí * 4/2020 (Nº 27) * 8. XI. 2020

O Církvi, zpovědi a Bílé Hoře

«Bílá Hora – blaho českého národa!» V den, kdy si připomínáme čtyřsté výročí bitvy na Bílé Hoře, si dovolím citovat mého prastrýce, který tvrdil, že katolické vítězství a následná rakouská „poroba“ byla z národnostního hlediska, oproti možnému vítězství protestantismu a příklonu k německému luteranismu, jednoznačným českým vítězstvím. Argumentoval důsledností německé germanizace za 2. světové války (kdy během prvního týdne okupace byly všechny nápisy německé, resp. dvoujazyčné) oproti třisetletému „úpění pod Rakouskem“, ve kterém (minimálně do rakousko-uherského vyrovnání) měl slovanský živel svůj prostor a jazyk zaručený.

Pomineme-li to, že na Bílé Hoře proti sobě stála dvě vojska složená ze žoldáků (dnes bychom řekli vojska mnohonárodnostních sil), vyvstává nám náboženská otázka v její soudobé závažnosti. Nejednalo se o víru v Boha trojjediného a v Ježíše Krista, Syna Božího – ta nikým zpochybňována nebyla – jednalo se o pojetí Církve. Je Církev tou, kterou (a jak ji) představuje Církev katolická, nebo je katolické – hierarchické (na svátosti svěcení postavené) – uspořádání pouhým lidským výtvořem, a proto je třeba celou církevní tradici odvrhnout, a opřít se pouze o Písmo a vytvářet malá (a nezávislá) církevní společenství na principu územním (*cuius regio, eius religio*) a jazykovém?

Druhé (protestantské) pojetí ve své revoluční snaze o reformu odvrhlo svěcení a jeho posloupnost, jakožto nástroj ovládnutí věřících zkaženou církví (jak svůdně lákavé pro zeměpány, kteří se tím stávali de facto i hlavou církve!). Spolu se ztrátou svěcení tak zmizela mše svatá jako Kristova oběť Nejsvětější přinášená rukama služebníků-kněží, i svátost smíření, v níž kněz na místě Božím uděluje kajícímu hříšníkovi rozhršení – zbavuje ho hříchu.

Není-li objektivně jisté ospravedlnění (odpuštění hříchů), jedinou odpovědí na hřích je úpěnlivá snaha o ctnostný život, a nezbývá než doufat v Boží odpuštění. Úspěch v životě je pak viditelnou odměnou za snahu o dokonalost. Přívlastek „svatý“ se v protestantském prostředí stává pyšným rouháním. Idea Boha jako nejvyšší mravní autority, zákonodárce a soudce lze dobře skloubit s laickým státem: morálně-teologický deismus, který respektuje civilní autority a posiluje jedince v mravním jednání, které je spolu se svobodou hybnou silou liberálního kapitalismu.

Neprodejný občasník Římskokatolické farnosti Benátky nad Jizerou. Pro vnitřní potřebu vydává: Římskokatolická farnost Benátky nad Jizerou, Ladislava Vágnera 70/9, CZ 294 71 Benátky nad Jizerou I, IČ: 48680591; č.ú. ČS: 482350379/0800; www.farnostbenatky.cz; Redakční rada: P. M. Miškovský (tel.: 724 550 009, e-mail: marek.miskovsky@gmail.com), Martin Dědek (e-mail: martin.cyriak@seznam.cz).

Oproti této progresi stojí troufalé katolické prohlášení někoho za „svatého“, protože existuje objektivní milost – přítomnost Boha ve svátostech, v nichž Bůh skutečně působí a skrze něž ospravedlňuje sebevětší hříšníky. Křtem se nejen rozhodujeme a připočítáváme ke Kristu, ale skrze křest Bohu skutečně patříme – jsme Jeho dcery a synové – navěky. Toto boží synovství můžeme prožívat – my, hříšníci – v radosti, protože, litujeme-li, On nám ve svátosti smíření odpouští: slyšíme kněžův hlas a víme, že je nám odpuštěno. Posilou, pokrmem na cestě, je nám eucharistie – skutečné Tělo Kristovo, Jehož přijímáním se proměňujeme v Krista.

Ani dnes, jako před čtyřmi či pěti sty lety, není Církev v nejlepší kondici. Její slabosti však nejsou nejdříve hříchy druhých, ale moje!

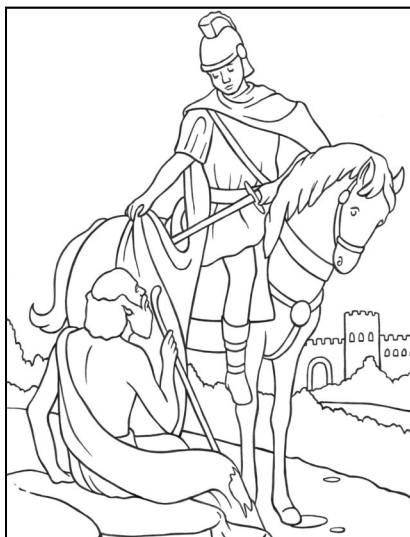
Děkuji Ti, Bože, za Tvou Církev: jednu, svatou, katolickou a apoštolskou, které jsi světil plnost prostředků ke spáse, které jsi světil svátosti.

P. Marek

Apoštol venkova – sv. Martin

Tento týden oslavíme 11. listopadu památku sv. Martina, biskupa nynějšího francouzského města Tours v letech 371-397, tehdy ještě v době Římské říše, která se 2 roky před jeho smrtí rozdělila na Východní a Západní. Obvykle konáme poutní mši svatou v kostele sv. Martina na Dražicích, ale současná situace tomu nepřeje, proto si tohoto světce a jeho „benátecké“ památky připomene alespoň těmito řádky.

Dražický kostel dal postavit pražský biskup Jan IV. z Dražic kolem roku 1337 a nechal ho vyzdobit gotickými freskami, které byly při obnově kostela roku 1926 znovu odhaleny a restaurovány. Kostel před tím skoro 150 let nesloužil k bohoslužebným účelům, když byl josefínskými reformami zrušen. Zsvěcení sv. Martinu tak bylo v 19. století přeneseno na novou hřbitovní kapli, která byla v novorenesančním slohu zbudována na tehdy nově založeném hřbitově za městem Nové Benátky, a do ní bylo přeneseno i vnitřní zařízení z nedalekých Dražic. Především vyřezávaný hlavní barokní oltář ze 17. století zobrazující sv. Marti-

na, jak odívá žebráka pláškou svého pláště, který v současnosti můžete spatřit v muzeu na zámku na hlavní arkádové chodbě. Pravdou je, že dražický kostel sv. Martinu patřil právě až od 17. století, předtím byl zsvěcen sv. Ludmile, a to jako první kostel vůbec, ale k historii jeho patronie se vrátím v některém z příštích vydání Novin farní rodiny.

Sv. Martin je jedním z prvních světců tzv. nemučedníků. Svou svatost si zasloužil skutky během svého života, které byly

Věřím (I)

"Apoštolské" vyznání víry

Není možné v krátkosti postihnout všechny odstíny víry, proto je třeba i následující řádky brát spíše jako inspiraci k další úvaze. Pojem „víra“ se často chápe jako něco výlučně náboženského. Když se řekne „věřící“, má se automaticky na mysli člověk, který „věří v Boha“. Ve skutečnosti však je otázka důvěry, víry otázkou bytí i nebytí každého člověka. Všechny lidské vztahy jsou podmíněny a ovlivněny vzájemnou důvěrou, bez ní není člověk schopen spolknout sousto, napít se vody. Skutečným problémem člověka proto není „jestli“ věřit nebo ne, ale spíše „komu“ a „jak“ věřit.

Víra má být harmonickou kompozicí rozumového poznání a důvěryplné odevzdání. Důvěra a poznání jsou dva základní stavební prvky víry. Bez poznání se víra stává důvěřivostí, ve které člověk naletí každému. Bez důvěry je poznání šťouralstvím, ve kterém člověk pořád jen něco zkoumá, ale nedokáže udělat nezbytný krok do neznáma, v důvěře. Víra v Boha je tedy především osobním přilnutím člověka k Bohu a současné svobodným souhlasem se vši pravdou, kterou Bůh zjevil (srov. KKC 156). Víra v člověka se od víry v Boha liší především v tom, že musí zahrnout i jeho slabosti. Jak říká opět katechismus, není možné klást stejnou důvěru, jakou kládeme do Boha, i do lidí. Zklame se v člověku jen ten, kdo jej „zbožňuje“, kdo si jej vysnívá jako božsky dokonalého. Ježíš po svém zmrtvýchvstání nevyčítal apoštolům, že zklamali jeho důvěru. Naopak, i po jejich selhání je pověřuje pasením svých oveček. Není to z jeho strany navi-
vita, ale vzor důvěry v člověka. Takové

důvěry, která je upřímná, i když si zároveň uvědomuje, že ten druhý je a bude stále jen hříšným člověkem. V takové důvěře se Ježíš odevzdal lidem slabým a z toho důvodu nebyl hříšností apoštolů „zaskočen“.

Jak učí již apoštol Pavel, k poznání Boží existence je možné dojít světlem přirozeného rozumu skrze stvořené věci (Řím 1,19). Bůh však se především sám dává člověku poznat – proto církev mluví o „zjevení“ Božím, tedy o kroku Božím směrem k člověku a o víře jako „daru“. Když však ve Starém zákoně mění jméno Jakubovi na Izrael (Gen 32,28), sám na Jakubovu otázku „jak se jmenuje?“ neodpovídá přímo. Tím Bůh dává najevo, že člověk jej nemůže poznávat tak, jak poznává stvoření, nikdy jej nemůže považovat za své vlastnictví.

Z Katechetického věstníku
(pokračování příště)

~~~~~

Náboženství

Milí rodiče, vzhledem k epidemiologickým opatřením náboženská výuka ve farnosti v současnosti neprobíhá. Neznamená to, že děti mají „prázdniny od Pána Boha“. Podstata života s Bohem není ve vědomostech či navštěvování náboženství, ale v každodenní praxi. Život modlitby a postoje k bližnímu a ke světu získáváme v rodině.

Proto prosím nezapomínejte na společnou modlitbu a hovory s dětmi o víře a jejím prožívání. *Verba movent, exempla trahunt* [slova hýbou, příklady táhnou]. Váš život ze svátostí (svatá zpověď, eucharistie), zvláště, kdy dostupnost je náročnější, je pro vaše děti více, než roky „chození na náboženství“.

K vaší snaze o svatost vám žehnám

P. Marek

10
Quærens me, sedisti lassus:
Redemisti Cruce[m] passus:
Tantus labor non sit cassus.

11
Iuste iudex ultionis,
Donum fac remissionis
Ante diem rationis.

12
Ingemisco, tamquam reus:
Culpa rubet vultus meus:
Supplicanti parce, Deus.

13
Qui Mariam absolvisti,
Et latronem exaudisti,
Mihi quoque spem dedisti.

14
Preces meæ non sunt dignæ:
Sed tu bonus fac benigne,
Ne perenni cremer igne.

15
Inter oves locum præsta,
Et ab hædis me sequestra,
Statuens in parte dextra.

16
Confutatis maledictis,
Flammis acribus addictis:
Voca me cum benedictis.

17
Oro supplex et acclinis,
Cor contritum quasi cinis:
Gere curam mei finis.

18
Lacrimosa dies illa,
qua resurget ex favilla
iudicandus homo reus.

19
Huic ergo parce, Deus:
Pie Jesu Domine,
dona eis requiem. Amen.

10
Klesl's, hledaje mne, znaven.
Pro mne byl kůl Kříže vstaven.
Nebud' čin ten plodů zbaven!

11
Soudce pomsty spravedlivé,
dej dar odpuštění dřívě,
nežli sečteš viny křivé!

12
Sténám pod vinami svými,
líce hříchy rumění mi.
Slituj se nad vzdechy mými!

13
Marii dal's rozhřešení,
lotr hříšníkem již není,
já též čekám vykoupení.

14
Nehodně tě prosím, Pane,
dobrotou však tvou se stane:
kol mne oheň nezaplane.

15
Rač mne mezi ovce vzítí,
od kozlů mne oddělití,
dej mi po pravici dlítí.

16
Až se zachvějí kdys klatí,
že je ostrý plamen schvátí,
rač mne k sobě povolati!

17
Duše prosí, lká, se rmoutí,
v popel mé se srdce hroutí,
rač smrt dobrou poskytnoutí!

18
Slzavým dnem bude, Pane,
o němž viník k Soudu vstane
z hrobového svého lože!

19
Tohoto pak šetři, Bože!
Milý Pane Ježíši,
dej jim odpočinutí! Amen.

(český text podle Schallerova misálu)

zaměřeny nejen na pomoc potřebným, na misijní činnost, jelikož pomohl i samotné Církvi. Byl prvním biskupem, který ne-soustředil církevní život do sídelních měst, ale začal budovat farní správu mimo velká města – na venkově. Za podobu dnešních diecézí rozdělených na jednotlivé farnosti tak velkou měrou vděčíme jemu. On s tím začal v dnešní Francii. Za svého biskupského působení často cestoval nejen po své diecézi a podobně jako první apoštolové přinášel radostnou zvěst všem bez rozdílu. Díky této své misijní činnosti je velmi populární dodnes a jemu zasvěcena velká řada kostelů nejen ve Francii.

Kardinál Tomáš Špidlík o něm napsal v roce 2006 pěkný text po setkání s turisty v italské Lucce: „Jeden z českých turistů uviděl nad portálem katedrály v italské Lucce velkou sochu svatého Martina na koni. Seká šavlí na půl vojenský plášť. Čech k němu mávnul rukou a pozdravil: „Pozdrav Pán Bůh, krajane!“ Považoval ho za krajana, protože je u nás (jeho) obrazů, soch i kostelů mnoho. Ale ty jsou i jinde. Naši sousedi poslovenštili francouzské město Tours a vznikl Turčanský sv. Martin. I v Itálii se s tímto světcem setkáváme často. Zatímco k nám "přijíždí na bílém koni", v Římě bývají (tou dobou) poslední teplé dny "svatomartinské léto". Vznikla legenda, že sám Pán Bůh poslal světci slunko, aby neprochladnul, když daroval plášť chudákovi.

Ale popularita sv. Martina není jenom lidová. Jeho starší životopis je důležitým dokumentem v dějinách duchovnosti.

Koho má církev považovat za svatého? V jádře to jsou všichni křesťané, kteří dostali při křtu Ducha svatého a milost Boží si uchovali. Na oltáře, za vzor a přímluvce, však staví církev jenom ty, kdo nějakým způsobem vydali svědectví o zvláštní síle Ducha, který v nich byl. V prvních křesťanských dobách to byli mučedníci. Mezi nimi zvláště ctili mladé dívky: Cecilii, Anežku, Anastázii. Odvahu, kterou při smrti ukázaly, nebyla z nich samých, ale byla v nich síla Boží. Když přestala doba krvavého pronásledování, začali uctívat jako světce mnichy, kteří opustili svět, žili v poušti v těžkých podmínkách, v postech a stálé modlitbě. I ti byli světu svědectvím, že je důležitější myslet na Boha, než na svět. Ale vždycky se přitom lidé ptali: Je svatost jenom pro takové hrdiny, dosáhne se jí jenom tak neobyčejným způsobem? Mají přece dar Ducha svatého všichni věřící. Jak se projeví?

Svatý Martin je jeden z prvních uctívaných světců, který nebyl ani mučedníkem, ani mnichem. Byl napřed voják, pak biskup. Ve službě církve vykonal mnoho. Ale tradice uchovala především vzpomínku na vojáka, který rozděluje svůj plášť s chudákem. Je to svědectví, na které už tak důrazně upozornil sv. Pavel. Nejkrásnější znamení Božího království mezi lidmi je láska. Nemohou být všichni mučedníci ani mniši, ale všichni se mohou a mají denně rozdělovat o své jmění s těmi, kdo jsou potřebnější než oni sami.

A tak podle římské legendy zasvitne slunko na naší zemi, i když se kolem dokola pozoruje mráz a nepohoda. (MD)

Svatý Martine, svědku Ježíše Krista, nauč nás potkávat se s Otcem v hloubce našeho srdce. Pomáhej nám v každém člověku poznat Ježíšovu tvář, sloužit a milovat bez nároku na odměnu. Dej, abychom vydávali svědectví o radosti života v Duchu svatém. Svatý Martine, oroduj za nás, abychom se stali věrohodnými učedníky milosrdného Krista, který zemřel a vstal z mrtvých, aby se s námi dělil o svůj život. Přednášej také našemu nebeskému Otci všechny prosby, které nosíme ve svých srdcích. AMEN.

POKORNÁ POMOCNICE VLASTNÍHO NÁRODA – princezna Anežka

Sv. Anežku Českou si od roku 1990 připomínáme nikoliv 2. března (den její smrti roku 1282), ale 13. listopadu, neboť v listopadu 1989 byla svatořečena Janem Pavlem II. Cesta k její kanonizaci byla dlouhá, ale vyplatila se, protože se krátce po něm naplnila legenda, že „...tehdy bude Čechám dobře, až bude svatořečena.“ A její zemi se opravdu dostalo svobody a demokracie po politických událostech na konci roku 1989.

Život obětovala potřebným po nezdařených pokusech o její vdavky. S bratrem a českým králem Václavem I. zakládá v Praze roku 1232 špitál, na jehož místě dosud funguje nemocnice zvaná „Na Františku“. V roce 1234 přijímá řeholní roucho a stává se první abatýší nového kláštera pražských klarisek - dnešní Anežský klášter. Postupně buduje výstavné dvojklášterí, kde bydlely jak klarisky, tak Menší bratři přísné observance. Rozlehlý areál raně gotických staveb zahrnoval mimo dvou klášterů i tři kostely a prostor, kde sídlilo špitální bratrstvo. Budova ženského konventu je naší nejstarší stojící gotickou stavbou z pálených cihel. Roku 1237 zakládá řád Křižovníků s červenou hvězdou - jediný církevní rytířský řád založený v českých zemích a současně jediný mužský řád založený ženou.

Anežka prodechnuta ideálem sv. Františka a Kláry usilovala o dodržování řehole a byla tak v písemném kontaktu jak se sv. Klárou, tak s papeži své doby, s kterými se radila o přizpůsobení řehole vzniklé v teplé Itálii k životu v chladnější střední Evropě. Její klášter tak disponoval důmyslným vytápěním s centrálním topeništěm a sestry mohly v zimě řeholní hábit doplňovat kožešinou. Mimo to, že byla zbožnou následovnicí františkánského ideálu, tak byla i moudrou rádkyní své královské rodiny. V roce 1249 usmířila krále Václava I. s jeho synem Přemyslem Otakarem II.

„Starší sestra“, jak se nechala nazývat po pokorném odstoupení z úřadu abatýše svého kláštera, se snažila o osobní ryzí svatost spojenou s láskou k spolusestrám, chudým a opuštěným. Z Anežčiných legend víme o její dobročinnosti, milosrdenství a umění jednání s lidmi. Po naplněném životě umírá ve svém klášteře v úctyhodném věku 71 let.

Krásně o ní píše ve své knižní Minutěnce z komunistické internace českobudějovický biskup Josef Hlouch. Tedy z doby, kdy ještě nebyla prohlášena za svatou: Blahoslavená Anežko Česká! Vidíme ji zobrazenou, jak na zemi u nohou jí leží knížecí koruna, ale v náručí Anežka objímá kříž. A Církev v modlitbě k ní jí blahopřeje – neboť Anežka: „Pohrdajíc královskými slastmi, pokorně následovala kříž a Bůh jí na nebe povýšil! Šťastná volba!“ Kdyby byla Anežka pohrdla křížem a srdce dala pozemské slávě a radovánkám, kdo by dnes na ni vzpomněl – a kde by byla již 700 let její duše? Každý den volá k nám mnohým: Vyber si, vol! Šťastné umění – vidět, kolik z kříže Páně jest v jednotlivých věcech a situacích, a mít sílu zvolit to, kde je kříž. Tam je Kristus! Totéž chce Ježíš, abychom volili a tak šli Jeho cestou. A opět to heslo: Maximum Krista! Tak jako Ježíš hodnotit, volit, hledat, milovat. „Dobře jsi, panno, volila...!“ (MD)

Dies irae

Sekvence z Památky všech věrných zemřelých (2. listopadu), která byla do poslední reformy součástí liturgie, následující po žalmu před evangeliem.

1
Dies iræ! dies illa
Solvat sæclum in favilla:
Teste David cum Sibylla!

2
Quantus tremor est futurus,
Quando iudex est venturus,
Cuncta stricte discussurus!

3
Tuba, mirum spargens sonum
Per sepulchra regionum,
Coget omnes ante thronum.

4
Mors stupebit, et natura,
Cum resurget creatura,
Iudicanti responsura.

5
Liber scriptus proferetur,
In quo totum continetur,
Unde mundus iudicetur.

6
Iudex ergo cum sedebit,
Quidquid latet, apparebit:
Nil inultum remanebit.

7
Quid sum miser tunc dicturus?
Quem patronum rogaturus,
Cum vix iustus sit securus?

8
Rex tremendæ maiestatis,
Qui salvandos salvas gratis,
Salva me, fons pietatis.

9
Recordare, Iesu pie,
Quod sum causa tuæ viæ:
Ne me perdas illa die.

1
Onen den, den hněvu lkavý
zruší čas, dým vzejde tmavý,
David, Sibylla tak praví.

2
Strašné chvění, bázeň hrozná
Až se tvorstvo Soudci přizná,
jenž hned řeší vše pozná.

3
Zní hlas trouby divně duně,
volá spáče v hrobu lůně,
Pán, kde sedí na svém trůně.

4
Smrt a příroda tu trnou,
když se těla z hrobu k Soudci hrnou,
každý s hříšnou skvrnou.

5
Přinesena psaná kniha,
je v ní všecka hříchů tíha,
z ní pak Soudce viny stíhá.

6
Soudce zasedat až bude,
zjeví se, co skryto všude.
Bez pomsty zda něco zbude?

7
Co mám, běda, promluvíti?
Obhájcem kdo má mi býti,
když i dobrý hrůzu cítí?

8
Hrůzné Velebnosti Králi!
Spasiž, kdož si spásy přáli.
Spas mne, Lásky zdroji stálý!

9
Vzpomeň si, ó, Jesu milý,
žeš šel pro mne k svému cíli.
Nezatrať mne v oné chvíli!